

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

GAUDIR DELS BANYS AMB UN SOL MOLT MÉS SUPORTABLE

Ramon Tremosa i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Els Pastorets

Tardor a la piscina

La Maria i en Jordi ens van donar la solució: veniu al club. La nena gran necessitava un reforç de natació, atès que al parvulari havia tingut problemes d'aigua a les orelles i no havia pogut seguir el ritme del preescolar. I així va ser com el febrer d'enguany vàrem començar a freqüentar una d'aquestes piscines cobertes gegants, de cinquanta metres de llarg, que tenen l'aigua climatitzada a vint-i-vuit graus de temperatura.

TOT PER LA CANALLA: jo mai no he estat disciplinat en la natació i mai no he sigut de fer moltes piscines. A mi el que m'agrada d'una piscina és el fet de ficar-m'hi, d'entrar i sortir, de jugar-hi amb nens, afonar-me, bussejar, fer el mort i saltar des d'una palanca. Totes aquestes coses, però, no deuen ser gaire rendibles per als clubs, i comprenc que aquests no hi puguin destinar gens o gaire espai en les seves instal·lacions cobertes convencionals. Per això mai no havia estat soci, fins ara, d'un club de natació.

EL CLUB BARCELONÍ AL QUAL ANEM disposa, però, a primera línia de mar, d'una piscina descoberta d'aigua salada que es renova constantment. A l'estiu és tot un plaer de banyar-s'hi, especialment pel contrast de temperatures: l'aigua d'aquesta piscina salada no supera els vint-i-tres graus, però quan la canícula i la humitat de l'estiu es combinen, la temperatura de xafegor pot arribar als trenta i tants graus de temperatura. En capbussar-s'hi sembla que l'aigua de la piscina sigui molt freda, però això no és ben bé així: la sensació refrescant que la piscina salada proporciona prové del contrast entre la temperatura ambient de l'exterior i la temperatura de l'aigua, diferència que pot arribar als quinze graus. Aquest contrast no es dona en una piscina coberta, on l'ambient també hi és climatitzat.

ALS QUI VIVIM A BARCELONA aquesta tardor ens ha permès gaudir d'una bonança extremadament agradable. Per a sorpresa meua, he pogut anar allargant els banys exteriors a la piscina salada setmana rere setmana. Si a la tardor els dies pluja i de vent no són gaire continuats i s'alternen amb molts dies de sol, la temperatura de l'aigua del mar no baixa dels vint graus, de tal manera que a la piscina exterior del club l'aigua també s'ha mantingut molt càlida. Per a sorpresa meua, doncs, els banys exteriors que pensava cancel·lar a mitjans de setembre han pogut ser allargats més i més, mes a mes, fins ben bé a les portes de Nadal. De fet, en tardors càlides no és fins al gener que l'aigua de la piscina salada del club baixa fins als catorze graus.

TOT ÉS, UNA ALTRA VEGADA, qüestió de contrastos: en absència de vent, al migdia aquesta tardor s'han assolit a Barcelona unes màximes d'entre quinze i dinou graus. Així, banyar-se en una piscina a l'aire lliure, però amb una temperatura ambient semblant a la de l'aigua, fa que no costi gens de ficar-s'hi, ja que el contrast exterior-interior és mínim. Quina delícia, l'aigua càlida de mar al desembre! Aquesta tardor hem fet llargs banys i, per primera vegada en molts anys, no m'he constipat en el que era tradicionalment el meu trimestre fatídic.

BANYAR-SE A LA TARDOR ÉS INCOMPARABLEMENT més bell que fer-ho a l'estiu. En dies clars el cel i el mar al

FRANK JENSEN

“Els banys exteriors que pensava cancel·lar a mitjans de setembre han pogut ser allargats més i més, mes a mes, fins ben bé a les portes de Nadal”

migdia són d'un blau molts més intens a la tardor que a l'estiu, en què la calitja difumina els contorns i els colors. D'altra banda, a la piscina de tardor es pot llegir llargament al sol sense interrupcions, sense necessitat de cremes solars ni remullades cada quinze minuts per la calor ambiental. I no cal dir que també s'hi està molt més tranquil en termes d'usuaris de la instal·lació, per bé que en el club centenari al qual pertany la piscina salada ha estat tota la tardor raonablement plena, sobretot de gent gran que hi va a fer salut, que sap fer salut. Ara que parlem de nous models turístics, albiro un nou turisme de sol i platja, possiblement d'un poder adquisitiu més alt: el que buscarà a casa nostra a la tardor un sol molt més benigne que el

de l'estiu, així com també una aigua salada de mar en piscina que, en la fase alçista de cicle càlid en què ens trobem, serà cada cop més apta per al bany després de l'estiu.

EL CLUB EN QÜESTIÓ TAMBÉ DISPOSA d'una ludoteca infantil, de tal manera que als migdies hi hem pogut deixar una bona estona els bessons, que hi anaven corrents des del pàrquing, amb la qual cosa el nostre gaudi ha estat complet. Quin plaer, alternar capbussades salades i l'*Autobiografia* de Chesterton! Aquest llibre editat en català seria rendible: tot i que les referències al seu temps són excessives, és un llibre excel·lent i ben actual. Un jove llunàtic, agnòstic i desorientat, en un època victoriana tan opulenta però també pessimista i decadent com la nostra, va descobrint la política i el món i va simpatitzant cada cop més amb els liberals radicals, amb els romàntics partidaris de les petites nacionalitats i amb el seu paradoxal catolicisme racional (“quan entro en una església em trec el barret, no el cap”).

UN DIA EM VAIG TROBAR A LA PISCINA fent bronze un company tronera de joventut que em va dir: “Quan tenia vint anys em burlava del club del meu pare i de la seva fal·lera per anar-hi, i ara, a mig camí de la vida, m'adono de la saviesa de la seva elecció”. Com deia Chesterton, la novetat rau en l'aprofundiment. Club Natació Barcelona, en el teu centenari: per molts anys!

Marçal Sintès

Sovintegen aquests dies en pobles i ciutats del país les representacions dels Pastorets.

Aquestes obres ensenyen a la canalla que hi ha àngels i dimonis, el bé i el mal, en etern combat. I que el mal acaba sent vençut, mentre que el bé assoleix finalment la merescuda victòria. Els Pastorets, amb el seu fort simbolisme, ens parlen d'una moral en blanc i negre, de llum i foscor, bipolar, on no hi ha lloc per a matisacions ni per als grisos crepusculars. Tanmateix, el conte funciona.

Només cal veure la cara dels infants que assisteixen a la representació, o apreciar el convenciment amb què els de dalt l'escenari interpreten els seus papers. A tots ells a l'escola, si és una escola de mestres *progres*, els n'explicaran uns altres de Pastorets, completament diferents. Els diran que en realitat no hi ha bons ni dolents, que tot depèn, és relatiu. I que si algú roba o mata, no és ben bé culpa seva, sinó de la infantesa que li ha tocat viure, de la misèria patida o del barri on s'ha criat. L'entorn i les circumstàncies, els assenyalaran, en són l'autèntica causa. També els asseguraran que la mateixa regla funciona al revés, de manera que acabaran deduïnt que l'èxit en la vida no depèn del talent i l'esforç personals, i que el que cal és tenir la sort de cara. A diferència de l'altra, aquesta és una moral que converteix l'home en un ésser sense responsabilitat, en una mena de fulla en el rierol, corrent avall. No goso dictaminar de forma concloent que la segona perspectiva fa més mal als nens i joves que la de Pastorets, però, sincerament, cada dia n'estic més convençut.

m.sintes@hotmail.com